

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 22. november 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-708/18	Asociatia de Proprietari bloc M5A-ScaraA 1. Skal artikel 8 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 7, litra f), i direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, og navnlig artikel 5, stk. 2, i lov nr. 677/2001 og artikel 6 i afgørelse nr. 52/2012 fra ANSPDCP (Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, den nationale tilsynsmyndighed for behandlingen af personoplysninger), hvorefter videoovervågning uden den registreredes samtykke kan anvendes dels for at tilvejebringe sikkerhed for og beskyttelse af personer, genstande og værdier, dels for at forfølge legitime interesser? 2. Skal artikel 8 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den begrænsning i udøvelsen af rettigheder og friheder, som følger af videoovervågning, er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, opfylder nødvendighedskravet og forfølger almene hensyn eller svarer til behovet for at beskytte andres rettigheder og friheder, såfremt operatøren kan træffe andre foranstaltninger for at beskytte den omhandlede legitime interesse? 3. Skal artikel 7, litra f), i direktiv 95/46 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger fortolkes således, at den registeransvarliges »legitime interesse« skal være dokumenteret, eksisterende og effektiv på tidspunktet for behandlingen? 4. Skal artikel 6, stk. 1, litra e), i direktiv 95/46 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Til orientering: Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen Søfartsstyrelsen Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Miljøstyrelsen Nævnenes Hus	Dom	11.12.19

	behandling af personoplysninger fortolkes således, at en bestemt form for behandling (videoovervågning) er uforholdsmæssig eller uhensigtsmæssig, hvis operatøren kan træffe andre foranstaltninger for at beskytte den omhandlede legitime interesse?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-344/18	<p>ISS Facility</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 3, stk.1, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter fortolkes således, at såfremt der som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, er tale om samtidig overførsel af forskellige dele af en virksomhed til forskellige erhververe, overgår de rettigheder og forpligtelser, der på overførselstidspunkter følger af en arbejdskontrakt med en arbejdstager, der var beskæftiget i hver af de overførte dele, i forhold til det omfang, hvori denne arbejdstager havde været beskæftiget i den del af virksomheden, som er overført til de forskellige erhververe, eller således, at de nævnte rettigheder og forpligtelser i det hele overgår til erhververen af den del, hvor førnævnte arbejdstager hovedsageligt havde været beskæftiget, eller således, at såfremt direktivet ikke kan fortolkes på nogen af de nævnte måder, sker der ikke nogen overgang til de nævnte erhververe af de rettigheder og forpligtelser, der følger af arbejdstagerens arbejdskontrakt, hvilket også er tilfældet, såfremt det ikke er muligt at fastsætte omfanget af arbejdstagerens beskæftigelse særskilt i de forskellige dele af virksomheden?</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	26.11.19
C-610/18	<p>AFMB e.a.</p> <p>1A. Skal artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at internationale lastbilchauffører under omstændigheder som i hovedsagerne må anses for at have lønnet beskæftigelse som medlemmer af det kørende personale hos:</p> <p>a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller</p> <p>b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted, og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;</p> <p>c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?</p> <p>1B. Skal artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 fortolkes således, at under omstændigheder som i hovedsagerne er arbejdsgiveren for chaufførerne med lønnet beskæftigelse: a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til</p>	Transport- og Boligministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	26.11.19

	<p>faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;</p> <p>c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?</p> <p>2. Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver: Gælder de særlige betingelser, hvorunder arbejdsgivere som vikarbureauer eller andre formidlere af midlertidigt arbejde kan påberåbe sig de i artikel 14, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og i artikel 12 i forordning (EF) nr. 883/2004 indeholdte undtagelser fra beskæftigelseslandsprincippet, i hovedsagerne også helt eller delvis analogt for anvendelsen af artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004?</p> <p>3. Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver, og spørgsmål 2 besvares benægtende: Udgør de i denne anmodning gengivne faktiske omstændigheder og forhold en situation, der må fortolkes som misbrug af EU-retten og/eller misbrug af EFTA-retten? I bekræftende fald, hvad er virkningen heraf?</p>			
C-717/18	<p>Procureur-generaal</p> <p>1. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgåelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til den affattelse af straffeloven i den udstedende medlemsstat, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre?</p> <p>2. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgåelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til en på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre gældende affattelse af straffeloven, som har skærpet straffen i forhold til den affattelse af straffeloven, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder?</p>	Justitsministeriet	GA	26.11.19
De forenede sager C-566/19 (PPU) og C-626/19 (PPU)	<p>Openbaar Ministerie m.fl.</p> <p>Sag C-566/19 (PPU) vedrører: Le Ministère public français près la juridiction d'instruction ou de jugement, compétent en France en vertu du droit de cet État, pour délivrer un mandat d'arrêt européen, peut-il être considéré comme autorité judiciaire d'émission, dans le sens autonome visé à l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre n° 2002/584/JAI du Conseil du 13 juin 2002 dans l'hypothèse où, censé contrôler le respect des conditions nécessaires à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et examiner son caractère proportionné eu égard aux circonstances du dossier répressif, il est en même temps l'autorité chargée des poursuites</p>	Justitsministeriet	GA	26.11.19

	<p>pénales dans la même affaire?</p> <p>Sag C-626/19 (PPU) vedrører:</p> <p>I. Un procureur qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, qui agit de manière indépendante dans l'exercice des tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et qui a émis un mandat d'arrêt européen peut-il être qualifié d'autorité judiciaire d'émission au sens de l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre 2002/584/JAI si, dans l'État membre d'émission, préalablement à la décision effective de ce procureur d'émettre le mandat d'arrêt européen un juge a apprécié les conditions d'émission d'un mandat d'arrêt européen et, notamment, sa proportionnalité?</p> <p>II. Si la première question appelle une réponse négative : la condition visée au point 75 de l'arrêt de la Cour de justice du 27 mai 2019 ([Parquets de Lübeck et de Zwickau, C 508/18 et C 82/19 PPU], EU:C:2019:456), voulant que la décision du procureur d'émettre un mandat d'arrêt européen et, notamment, le caractère proportionné d'une telle décision, doivent pouvoir faire l'objet d'un recours juridictionnel qui satisfait pleinement aux conditions inhérentes à une protection juridictionnelle effective, est-elle remplie si une voie de droit est ouverte à la personne recherchée, après sa remise effective, dans laquelle la nullité du mandat d'arrêt européen peut être invoquée devant le juge dans l'État membre d'émission et dans laquelle ce juge examine notamment le caractère proportionné de la décision d'émettre ce mandat d'arrêt européen ?</p>			
C-625/19 (PPU)	<p>Openbaar Ministerie</p> <p>Un procureur qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, qui agit de manière indépendante dans l'exercice des tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et qui a émis un mandat d'arrêt européen peut-il être qualifié d'autorité judiciaire d'émission au sens de l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre 2002/584/JAI si, dans l'État d'émission, préalablement à la décision effective de ce procureur d'émettre le mandat d'arrêt européen un juge a apprécié les conditions d'émission d'un mandat d'arrêt européen et, notamment, sa proportionnalité?</p>	Justitsministeriet	GA	26.11.19
C-627/19 (PPU)	<p>Openbaar Ministerie</p> <p>Lorsqu'un mandat d'arrêt européen tend à l'exécution d'une peine privative de liberté infligée par une décision exécutoire d'un juge ou d'une juridiction et qu'il a été émis par un procureur, qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, et dont l'indépendance est garantie dans l'exercice de ses tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen, la condition voulant qu'un recours juridictionnel qui satisfait pleinement aux exigences inhérentes à une protection juridictionnelle effective, soit ouvert contre la décision d'émettre un mandat d'arrêt européen et, notamment, le caractère proportionné d'une telle décision, est-elle toujours requise?</p>	Justitsministeriet	GA	26.11.19
T-287/16	<p>Belgien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 annulleres, for så vidt som den i forhold til Kongeriget Belgien udelukker et beløb på 9 601 619,00 EUR (budgetpost 6701) fra EU-finansiering. —</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.11.19

	<p>Subsidiært annulleres denne afgørelse om udelukkelse af 9 601 619,00 EUR fra EU-finansiering delvist, for så vidt som den omfatter 4 106 470,02 EUR, som EGFL allerede tidligere har modtaget.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-402/18	<p>Tedeschi et Consorzio Stabile Istant Service</p> <p>Sagen vedrører, hvorvidt de nationale bestemmelser om offentlige kontrakter i artikel 118, stk. 2 og 4, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2016 er forenelige med artikel 25 i direktiv 2004/18/EF, artikel 71 i direktiv 2014/24/EU, artikel 49 TEUF og artikel 56 TEUF samt det EU-retlige proportionalitetsprincip.</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Er princippet om etableringsfriheden og princippet om den fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 og artikel 71 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014, der ikke fastlægger begrænsninger for underentreprise og prisnedslag over for underentreprenører, samt det EU-retlige proportionalitetsprincip til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser om offentlige kontrakter, såsom de italienske bestemmelser i artikel 118, stk. 2 og 4, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, hvorefter underentreprise ikke må overskride en andel på 30% af den samlede kontraktværdi, og med hensyn til de i underentreprise givne tjenesteydelser skal den vindende virksomhed anvende samme enhedspriser, som fremgår af kontrakten, med et maksimalt prisnedslag på 20%?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	27.11.19
C-640/18	<p>Wagram Invest</p> <p>– Tillader begrebet et pålideligt billede, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer, at der ved et aktieselskabs køb af et finansielt aktiv opføres et nedslag som en udgift i resultatopgørelsen i tilknytning til en gæld på over et år, der ikke er rentebærende, og at der opføres en anskaffelsespris for det finansielle aktiv på aktivsiden i balancen med fradrag af nævnte nedslag, i lyset af de principper for værdiansættelse, der fremgår af ovennævnte direktivs artikel 32.</p> <p>– Skal formuleringen »i særlige tilfælde«, der betinger anvendelsen af artikel 2, stk. 5, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af [EØF-]traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), [nu artikel 50, stk. 2, litra g), TEUF] om årsregnskaberne for visse selskabsformer, og som tillader, at det undlades at anvende en (anden) bestemmelse i nævnte direktiv, fortolkes således, at denne bestemmelse kun kan finde anvendelse, såfremt det fastslås, at princippet om et pålideligt billede ikke kan opfyldes, hvis direktivets bestemmelser skal overholdes, eventuelt suppleret med afgivelse af yderligere oplysninger i noterne i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 2, stk. 4?</p> <p>– Skal nævnte direktivs artikel 2, stk. 4, anvendes først, således at det kun er, når afgivelse af yderligere oplysninger ikke gør det muligt at sikre en effektiv anvendelse af det i direktivets artikel 2, stk. 3, fastsatte princip om et pålideligt billede, at muligheden, der er indført ved direktivets artikel 2, stk. 5, for at</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	27.11.19

	fravige en af direktivets bestemmelser kan finde anvendelse, og kun i særlige tilfælde?			
T-31/18	Izuzquiza og Semsrott mod Frontex Påstande: — Frontex' afgørelse af 10. november 2017 (ref: CGO/LAU/18911 c/2017) om at give sagsøgerne afslag på aktindsigt i navnet, flaget og typen af ethvert fartøj, der var indsat af Frontex i det centrale Middelhavsområde under den fælles operation Triton i perioden fra den 1. juni 2017 til den 30. august 2017, begge dage inklusive, annulleres. — Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for sagsøgerne, herunder enhver intervenerende parts omkostninger, selv hvis sagen afvises.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.11.19
C-567/18	Coty Germany Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1) og artikel 9, stk. 3, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT L 154 af 16.6.2017, s. 1): Er en person, der oplagrer varer, som krænker en varemærket, for en tredjemand uden at have kendskab til overtrædelsen, i besiddelse af den pågældende vare med det formål at udbyde den til salg eller markedsføre den, når det ikke er personen selv, men derimod kun tredjemanden, der har til hensigt at udbyde varen til salg eller markedsføre den?	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	28.11.19
C-593/18 P	ABB Ltd og ABB AB mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Dommen ophæves, eller der træffes andre foranstaltninger, som findes påkrævet. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Energistyrelsen	Dom	28.11.19
C-722/18	KROL Er det tilladt i henhold til EU-retten, navnlig 13., 20. og 22. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner og traktatens artikel 18, som fastsætter princippet om ikke-forskelsbehandling, at udelukke erstatning for forsinket betaling i forbindelse med transaktioner, som helt eller delvis finansieres af midler fra Den Europæiske Unions struktur- og samhørighedsfonde, sådan som det fremgår af artikel 4, nr. 3, litra c), i lov om betalingsfrister i handelstransaktioner (Dz. U. 2003, nr. 139, pos. 1323)?	Erhvervsstyrelsen	Dom	28.11.19
C-414/18	Iccrea Banca Sagen vedrører fortolkning af artikel 5 i den delegerede forordning (EU) 2015/63. Navnlig spørgsmålet om, hvorvidt artikel 5, litra a) og f), hvorefter koncerninterne passiver og passiver hidrørende fra støttelån ikke indgår i beregningen af det årlige bidrag til afviklingsfonden, finder anvendelse analogt på »de facto koncerner« eller under omstændigheder, hvor et institut og andre banker er indbyrdes forbundet. EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Er artikel 5, stk. 1, navnlig litra a) og f), i forordning 2015/63 – fortolket i lyset af de principper, som der er henvist	Finanstilsynet	Dom	03.12.19

	<p>til i denne retsakt, i direktiv 2014/59, i forordning nr. 2014/806 og i artikel 120 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i lyset af de grundlæggende regler om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og proportionalitet, der er fastlagt i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og forbuddet mod dobbeltbeskatning – i forbindelse med beregningen af de bidrag, der er nævnt i artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, til hinder for, at den ordning, der er fastsat for koncerninterne passiver, også finder anvendelse på »de facto koncerner«, eller under alle omstændigheder, hvor et institut og andre banker er forbundet inden for samme system? Subsidiært ønskes oplyst, om den fordelagtige behandling af passiver hidrørende fra støttelån, som omhandlet i artikel 5, i lyset af de ovenfor nævnte principper kan anvendes analogt også på de passiver, som en bank i den såkaldte »gruppe 2« har over for andre banker i systemet (for andelskredit), eller om dette sidstnævnte kendetegn ved et institut, der reelt agerer som centralbank inden for en indbyrdes forbundet og integreret gruppe af mindre banker, herunder også i forholdet til ECB og finansmarkedet, i henhold til gældende lovgivning medfører, at der skal foretages en form for justering af de finansielle oplysninger, som den nationale afviklingsmyndighed skal indsende til de kompetente fællesskabsinstitutioner, og af de fastlagte bidrag, som instituttet skal indbetale til afviklingsfonden på baggrund af instituttets reelle gæld og risikoprofil?</p>			
T-607/15	<p>Yieh United Steel mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Artikel 1 og 2 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/1429 af 26. august 2015 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (1) (»den anfægtede forordning« eller »den endelige toldforordning«) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	03.12.19
C-117/18 P	<p>PGNiG Supply & Trading GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den af Den Europæiske Unions Ret den 14. december 2017 afsagte kendelse, hvorved det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16 blev afvist, ophæves.</p> <p>— Der træffes afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling, og det fastslås, at det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16, hvorved selskabet i henhold til artikel 263 TEUF nedlagde påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 6950 final af 28. oktober 2016 om ændring af de i henhold til direktiv 2003/55/EF fastsatte betingelser for undtagelse af OPAL-gasrørledningen fra reglerne om tredjepartsadgang og takstbestemmelser, kan antages til realitetsbehandling.</p>	Energistyrelsen	Dom	04.12.19
C-342/18 P	<p>Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. mod Kommissionen (appel)</p> <p>Kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 15. marts 2018, hvorved det af Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. anlagte søgsmål i sag T-130/17 blev afvist,</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	Dom	04.12.19

	<p>ophæves.</p> <p>— Der træffes afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling, og det fastslås, at det af Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. anlagte søgsmål i sag T-130/17, hvorved selskabet i henhold til artikel 263 TEUF nedlagde påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 6950 final af 28. oktober 2016 om ændring af betingelserne for OPAL-gasrørledningens fravigelse af reglerne vedrørende tredjepartsadgang og af de takstbestemmelser, der er fastsat i direktiv 2003/55/EF.</p> <p>— Sagen hjemvises til Retten, således at denne kan træffe afgørelse om realiteten.</p>			
C-432/18	<p>Conorzio Tutela Aceto Balsamico di Modena</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse med henblik på fortolkning af artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 583/2009 af 3. juli 2009 om registrering af en betegnelse i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser (Aceto Balsamico di Modena (BGB), EUT L 175 af 4.7.2009, s. 7):</p> <p>Omfatter beskyttelsen af den samlede betegnelse »Aceto Balsamico di Modena« anvendelsen af de enkelte ikke-geografiske elementer, der indgår i den sammensatte betegnelse (»aceto«, »balsamico«, »aceto balsamico«)?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	04.12.19
C-560/18 P	<p>Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. juli 2018 i sag T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>— Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juni 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Europa-Kommissionen afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, og af 17. juli 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Republikken Malta afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellans omkostninger.</p> <p>— Subsidiært, såfremt Domstolen ikke måtte finde, at sagen er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til pådømmelse, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	05.12.19
C-642/18	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien</p> <p>— Det fastslås i overensstemmelse med artikel 258, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, — at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 28, stk. 1, og artikel 30, stk. 1, i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (1), idet det ikke har vedtaget affaldshåndteringsplaner i henhold til kravene i dette direktiv, og idet det ikke har revideret de nævnte planer i overensstemmelse med direktiv 2008/98/EF for så vidt angår de selvstyrende regioner Aragonien, Balearerne, De Kanariske Øer og Madrid, samt den selvstyrende by Ceuta, og — at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til</p>	Energistyrelsen	Dom	05.12.19

	<p>artikel 33, stk. 1, i direktiv 2008/98/EF, idet det ikke officielt har underrettet Kommissionen om vedtagelsen eller revisionen af affaldshåndteringsplanerne for så vidt angår de selvstyrende regioner Aragonien, Balearerne, De Kanariske Øer og Madrid, samt den selvstyrende by Ceuta.</p> <p>— Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-671/18	<p>Centraal Justitiele Incassobureau</p> <p>1. Skal artikel 7, stk. 2, litra i), nr. iii), og artikel 20, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte (EUT 2005, L 76, s. 16) som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) fortolkes således, at den pågældende ret kan afslå at fuldbyrde en afgørelse fra en anden myndighed i udstedelsesstaten end en domstol, hvis den fastslår, at forkyndelsen af afgørelsen er sket på en måde, som tilsidesætter den berørtes ret til et effektivt forsvar for en domstol?</p> <p>2. Navnlige: Kan afslaget støttes på, at det konstateres, at den berørte person, der som regel opholder sig i fuldbyrdesstaten – til trods for, at de gældende regler i udstedelsesstaten for forkyndelse og fristerne for at anfægte en afgørelse som omhandlet i artikel 1, litra a), nr. ii) og iii), i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA var overholdt – på det trin i proceduren, der går forud for indbringelsen af sagen for retten, ikke havde nogen reel og effektiv mulighed for at forsvare sine rettigheder, idet fristen for at reagere hensigtsmæssigt på afgørelsen om pålæggelse af sanktionen var utilstrækkelig?</p> <p>3. Kan omfanget af den retsbeskyttelse, der gælder for personer, som skal pålægges en bøde, i henhold til artikel 3 i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA afhænge af, om sagen vedrørende udstedelse af bøden er en administrativ sag, en sag om overtrædelse af ordensforskrifter eller en straffesag?</p> <p>4. Er det i lyset af de mål og principper, som er forankret i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA, bl.a. i artikel 3, tilladt at fuldbyrde afgørelser, som er truffet af en anden myndighed i udstedelsesstaten end en domstol, og som er truffet på grundlag af udstedelsesstatens bestemmelser og drager den person til ansvar for en overtrædelse af færdselsloven, i hvis navn køretøjet er indregistreret, dvs. afgørelser, som alene støttes på de oplysninger, der er indhentet gennem den grænseoverskridende udveksling af motorregisterdata, uden at der er gennemført nogen efterforskning i sagen og navnlig uden at den faktiske gerningsmand er fastslået?</p>	Justitsministeriet	Dom	05.12.19
C-457/18	<p>Republikken Slovenien mod Republikken Kroatien</p> <p>Påstande: —Det fastslås, at Republikken Kroatien har tilsidesat artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU.</p> <p>—Det fastslås, at Republikken Kroatien har tilsidesat artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF.</p> <p>—Det fastslås, at Republikken Kroatien har tilsidesat artikel 4 og 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), sammenholdt med</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	11.12.19

	<p>samme forordnings artikel 13.—Det fastslås, at Republikken Kroatien har tilsidesat artikel 2, artikel 4 og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU af 23. juli 2014 om rammerne for maritim fysisk planlægning.</p> <p>—Republikken Kroatien tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-311/18	<p>Facebook Ireland & Schrems</p> <p>Sagen vedrører: 1. Under omstændigheder, hvor et privat selskab videregiver personoplysninger fra en medlemsstat i Den Europæiske Union (EU) til et privat selskab i et tredjeland med et forretningsmæssigt formål i medfør af afgørelse 2010/87/EU, som ændret ved Kommissionens afgørelse 2016/2297 (herefter »SKB-afgørelsen«), og hvor personoplysningerne kan undergå yderligere behandling i dette tredjeland af myndighederne af hensyn til den nationale sikkerhed, men også med henblik på retshåndhævelse og tredjelandets håndtering af udenrigsanliggender, finder EU-retten (herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)) da anvendelse på videregivelsen af oplysninger uanset bestemmelserne i artikel 4, stk. 2, TEU om national sikkerhed og bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, første led, i direktiv 95/46/EF (herefter »direktivet«) om offentlig sikkerhed, forsvar og statens sikkerhed? 2. 1) Ved afgørelsen af, om der er tale om krænkelse af en privatpersons rettigheder ved videregivelsen af oplysninger fra EU til et tredjeland i henhold til SKB-afgørelsen, hvor oplysningerne kan undergå yderligere behandling af hensyn til den nationale sikkerhed, er det relevante sammenligningsgrundlag med henblik på direktivet da: a) chartret, TEU, TEUF, direktivet, EMRK (eller andre EU-retlige bestemmelser) eller b) en eller flere medlemsstaters nationale ret? 2) Hvis det relevante sammenligningsgrundlag er b), skal praksis i sammenhæng med den nationale sikkerhed i en eller flere medlemsstater da også medtages i sammenligningsgrundlaget? 3. Ved bedømmelsen af, om et tredjeland sikrer det i EU-retten krævede beskyttelsesniveau for personoplysninger, der videregives til det pågældende land som omhandlet i direktivets artikel 26, bør beskyttelsesniveauet i tredjelandet da bedømmes under henvisning til: a) de gældende regler i tredjelandet, der følger af dets nationale ret eller internationale forpligtelser, og praksis, der skal sikre overholdelsen af disse regler, herunder faglige regler og sikkerhedsforanstaltninger, som overholdes i tredjelandet, eller b) de regler, der er henvist til under a), sammen med administrativ praksis, regulerings- og overholdelsespraksis samt de politiske garantier, procedurer, protokoller, tilsynsmekanismer og udenretslige midler, der findes i tredjelandet? 4. Henset til de kendsgerninger, som High Court fastslog vedrørende amerikansk ret [præmis 152-263 i High Courts dom af 10.3.2017, http://www.courts.ie/Judgments.nsf/768d83be24938e1180256ef30048ca51/8131a5dde8baf9ff802581b70035c4ff?OpenDocument], krænker det da privatpersoners rettigheder i henhold til chartrets artikel 7 og/eller 8, hvis personoplysninger videregives fra EU til USA i henhold til SKB-afgørelsen? 5. Henset til de kendsgerninger, som High Court fastslog vedrørende amerikansk ret, hvis personoplysninger overføres fra EU til USA i henhold til SKB-afgørelsen: a) overholder</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Nævnenes Hus</p>	GA	12.12.19

	<p>beskyttelsesniveauet i USA da kerneindholdet af en privatpersons ret til et retsmiddel i tilfælde af krænkelse af hans eller hendes rettigheder vedrørende personoplysninger, der garanteres ved chartrets artikel 47? Hvis svaret på a) er bekræftende, b) er de begrænsninger, som amerikansk ret pålægger en privatpersons adgang til et retsmiddel i sammenhæng med USA's nationale sikkerhed, da forholdsmæssige i den i chartrets artikel 52 omhandlede betydning og går ikke videre end det, der er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed? 6. 1) Hvilket beskyttelsesniveau kræves der for personoplysninger, som videregives til et tredjeland i medfør af standardkontraktbestemmelser vedtaget i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse i henhold til artikel 26, stk. 4, i lyset af direktivets bestemmelser, navnlig artikel 25 og 26 forstået i lyset af chartret?</p> <p>[...]</p>			
C-380/18	<p>E.P. Det første spørgsmål: Skal artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/399 (EUT L 77, Schengengrænsekodeksen) fortolkes således, at det ved konstateringen af, at det lovlige ophold på højst 90 dage inden for en periode på 180 dage er ophørt, fordi udlændingen betragtes som en trussel mod den offentlige orden, skal begrundes, at den pågældende udlændings personlig adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? Det andet spørgsmål: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, hvilke krav gælder i henhold til artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) nr. 2016/399 (EUT 2016, L 77, Schengengrænsekodeksen) til begrundelsen for, at en udlænding betragtes som en trussel mod den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/399 (EUT 2016 L 77, Schengengrænsekodeksen) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national praksis, hvorefter en udlænding betragtes som en trussel mod den offentlige orden alene af den grund, at den pågældende udlænding er mistænkt for at have begået en strafbar handling?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	Dom	12.12.19
De forenede sager C-381/18 og C-382/18	<p>G.S. m.fl. Sag C-381/18 vedrører: 1) Skal artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at for at inddrage en opholdstilladelse til et familiemedlem eller afslå at forlænge den, kræves det begrundet, at det pågældende familiemedlem udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? 2) Såfremt spørgsmål 1 skal besvares benægtende, hvilke krav gælder ifølge artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) til begrundelsen for at inddrage en opholdstilladelse til et familiemedlem eller afslå at forlænge den af hensyn til den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at det er til hinder for en national praksis, hvorefter en opholdstilladelse til et familiemedlem kan inddrages eller nægtes forlænget af hensyn til den offentlige orden, såfremt den straf eller foranstaltning, som det pågældende familiemedlem er idømt eller pålagt, er tilstrækkelig høj i forhold til varigheden af det lovlige ophold i Nederlandene (»den glidende skala«),</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	Dom	12.12.19

	<p>hvorved der på grundlag af kriterierne i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. august 2001, Boultif mod Schweiz, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, og af 18. oktober 2006, Üner mod Nederlandene, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, foretages en interesseafvejning mellem hensynet til det pågældende familiemedlems interesse i at udøve retten til familiesammenføring i Nederlandene på den ene side og hensynet til den nederlandske stats interesse i at beskytte den offentlige orden på den anden side?</p> <p>Sag C-382/18 vedrører:</p> <p>1. Har Domstolen, henset til artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) og Nolan-dommen (ECLI:EU:C:2012:638) kompetence til at besvare præjudicielle spørgsmål fra en nederlandsk ret vedrørende fortolkningen af bestemmelser i dette direktiv i en sag angående indrejse og ophold til et familiemedlem til referencepersonen, der er nederlandsk statsborger, såfremt dette direktiv i nederlandsk ret er blevet erklæret for direkte og ubetinget anvendelig på disse familiemedlemmer? 2. Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at det, for at kunne afslå en ansøgning om tilladelse til indrejse og ophold til et familiemedlem af hensyn til den offentlige orden, kræves begrundet, at det pågældende familiemedlem udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? 3. Såfremt det andet spørgsmål skal besvares benægtende, hvilke krav stilles der ifølge artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) til begrundelsen for at afslå en ansøgning om tilladelse til og ophold til familiemedlemmet af hensyn til den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national praksis, hvorefter en ansøgning om tilladelse til indrejse og ophold til et familiemedlem kan afslås af hensyn til den offentlige orden på grund af domfældelser under et tidligere ophold i den pågældende medlemsstat, hvorved der på grundlag af kriterierne i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. august 2001, Boultif mod Schweiz, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, og af 18. oktober 2006, Üner mod Nederlandene, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, foretages en interesseafvejning mellem hensynet til det pågældende familiemedlems interesse i at udøve retten til familiesammenføring i Nederlandene på den ene side og hensynet til den nederlandske stats interesse i at beskytte den offentlige orden på den anden side?</p>			
C-450/18	<p>Instituto Nacional de la Seguridad Social</p> <p>Udgør det en krænkelse af princippet om ligebehandling, som forbyder enhver forskelsbehandling på grundlag af køn, og som er anerkendt i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	12.12.19

	<p>beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår og i direktiv 2002/73 om ændring heraf, som omarbejdet ved direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006, når en national retsforordning (nærmere bestemt artikel 60, stk. 1, i lov om social sikring) som følge af deres demografiske bidrag til den sociale sikringsordning anerkender retten til et pensionstillæg for kvinder, der har fået biologiske eller adopterede børn, og som i henhold til en hvilken som helst ordning under den sociale sikringsordning modtager bidragsbaserede ydelser i form af alderspension, enkepension eller pension ved varig uarbejdsdygtighed, mens mænd, der befinder sig i en tilsvarende situation, derimod ikke indrømmes en sådan ret?</p>			
C-456/18 P	<p>Ungarn mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Rettens dom af 25. april 2018 i de forenede sager T-554/15 og T-555/15 ophæves. — Kommissionens afgørelse C(2015) 4805 af 15. juli 2015 om ungarske sundhedsbidrag pålagt virksomheder i tobaksindustrien annulleres delvist, for så vidt som den pålægger at indstille anvendelsen af den progressive sats for sundhedsafgiften samt den investeringsbetingede nedsættelse af sundhedsafgiften, der er fastsat ved a dohányipari vállalkozások 2015. évi egészségügyi hozzájárulásáról szóló 2014. évi XCIV. Törvény (lov nr. XCIV af 2014 om tobaksindustriens sundhedsafgifter for året 2015), som er vedtaget af det ungarske parlament. — Kommissionens afgørelse C(2015) 4808 final af 15. juli 2015 om 2014-ændringen af det ungarske gebyr for fødevarekædekontrol annulleres delvist, for så vidt som den pålægger at indstille anvendelsen af den progressive sats for gebyret for fødevarekædekontrol. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	12.12.19
C-627/18	<p>Nelson Antunes da Cunha 1. Finder den forældelsesfrist for udøvelse af beføjelserne til at tilbagesøge støtte, som er fastsat i artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kun anvendelse i forholdet mellem Den Europæiske Union og den medlemsstat, der var adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, eller ligeledes i forholdet mellem denne stat og den indsigende part i dennes egenskab af modtager af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet? 2. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist også finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da kun anses for at finde anvendelse under proceduren for vedtagelse af afgørelsen om tilbagesøgning eller ligeledes under fuldbyrdelsen heraf? 3. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da anses for afbrudt af enhver foranstaltning vedrørende den ulovlige støtte, der træffes af Kommissionen eller medlemsstaten, selv om disse ikke blev</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsministeriet Energistyrelsen	GA	12.12.19

	<p>meddelt modtageren af den støtte, der skal tilbagebetales?</p> <p>4. Er artikel 16, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 og de EU-retlige principper, nærmere bestemt effektivitetsprincippet og princippet om, at statsstøtte er uforenelig med det indre marked, til hinder, at en forældelsesfrist, der er kortere end den i forordningens artikel 17 fastsatte, såsom den i den civile lovbogs artikel 310, stk. 1, litra d), fastsatte forældelsesfrist, anvendes på påløbne renter af den støtte, der skal tilbagesøges?</p>			
C-143/19 P	<p>Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland GmbH mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (appel)</p> <p>Påstande: —Den appellerede dom truffet af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. december 2018 i sag T-253/17 ophæves. —De for førsteinstansen nedlagte påstande tages til følge, og der træffes endelig afgørelse i sagen, subsidiært hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	12.12.19